

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., zastúpeného advokátkou JUDr. Annou Mišovou, Špitálska 2905, Komárno, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno č. k. 11 Nt 15/2013-17 z 5. septembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 111/2013-33 z 30. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2014 doručená sťažnosť K. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Nt 15/2013-17 z 5. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 111/2013-33 z 30. októbra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnom konaní rozsudkom okresného súdu č. k. 14 T 8/2008-421 zo 16. apríla 2009 uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) v spojení s § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a zo zločinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, 2, 3 a 4 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Tp 32/2009-460 z 10. septembra 2009 mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Nt 15/2013-17 z 5. septembra 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol, pričom krajský súd sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu uznesením č. k. 2 Tos 111/2013-33 z 30. októbra 2013 ako nedôvodnú zamietol.

V sťažnosti ďalej uvádza, že pri ukladaní trestu sa postupovalo podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred publikovaním nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „nález ústavného súdu“), ktorého časť textu bola vyhlásená za nesúladnú s čl. 1 ústavy, a preto tvrdí, že *„od času právoplatného rozhodnutia v tejto veci vyšli najavo nové skutočnosti, skôr neznáme, a zároveň trest uložený sťažovateľovi v konaní vedenom Okresným súdom Komárno č. k. 14 T/8/2008 v spojení s konaním na Krajskom súde Nitra sp. zn. 5 To/32/2009, a to trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov je v zrejmom nepomere k závažnosti činu, a to z dôvodu aplikácie ust. § 35 ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. - asperačnej zásady, pričom tresty uložené podľa asperačnej zásady, podľa názoru Ústavného súdu SR, nespĺňajú podmienku primeranosti...“*

Sťažovateľ má za to, že v konaní o žiadosti sťažovateľa o povolenie obnovy konania 14T/8/2008, Okresný súd Komárno a Krajský súd v Nitre porušili ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd Komárno zamietol žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania s odôvodnením, že síce nález Ústavného súdu PL ÚS 106/2011 je skutočnosťou súdu skôr neznámou ale sama osebe nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Ďalej uviedol, že k tomu, aby súd mohol povoliť obnovu konania, musí byť splnená aj druhá podmienka, a to aby pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by mal byť v zrejmom rozpore s účelom trestu. Okresný súd Komárno v odôvodnení uviedol, že má za to, že u odsúdeného nie je splnená druhá podmienka, pôvodne uložený trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, že odsúdený je špeciálnym recidivistom, ktorý bol už v minulosti odsúdený za trestný čin kupliarstva.“.

Sťažovateľ súčasne poukazuje na obsah stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Tpj 44/2013 publikovaného 1. decembra 2013 k aplikácii § 394 ods. 1 Trestného poriadku o obnove konania v súvislosti s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Predpoklady na povolenie obnovy konania pritom považuje za splnené, keďže strata účinnosti časti § 41 ods. 2 Trestného zákona mohla v jeho prípade privodiť priaznivejšie rozhodnutie o treste.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje vo veci vydať takéto rozhodnutie:

„1. Uznesením Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11 Nt/15/2013-17 zo dňa 5. 9. 2013... v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2 Tos/111/2013-33 zo dňa 30. 10. 2013... bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Uznesenie Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11 Nt/15/2013-17 zo dňa 5. 9. 2013... v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2 Tos/111/2013-33 zo dňa 30. 10. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Komárno.*

3. *Okresný súd Komárno je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 305,86 €... na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Anny Mišovej... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

2.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V sťažovateľovej kauze mal právomoc poskytnúť ochranu ním označeným právam krajský súd konajúci o riadnom opravnom prostriedku. Sťažovateľ právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu využil. Pre rozhodnutie ústavného súdu je však podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je preto z ústavného hľadiska podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu

Krajský súd uznesením č. k. 2 Tos 111/2013-33 z 30. októbra 2013 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Nt 15/2013-17 z 5. septembra 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol a po zhrnutí dôvodov, ktoré sťažovateľ formuloval proti uzneseniu okresného súdu, v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia uviedol:

„Ako vyplýva zo samotného prejednávania návrhu na povolenie obnovy konania, v ktorom bol K. M. právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 14 T/8/2008 zo dňa 16. 04. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 To/32/2009 zo dňa 10. 09. 2009, odsúdenému K. M. bol ukladaný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov za použitia tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák.

Po zverejnení citovaného Nálezu Ústavného súdu SR vo vzťahu k aplikácii časti § 41 ods. 2 Tr. zák. pri ukladaní trestu, súdna prax je nejednotná, o čom svedčí aj argumentácia odsúdeného pri citácii rozhodnutí niektorých súdov, ktoré rozhodovali odlišne od výroku napadnutého uznesenia.

Okresný súd sa zaoberal primeranosťou uloženého trestu, keď odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov v rámci trestnej sadzby 7 rokov až 16 rokov. Táto sadzba trestu odňatia slobody je zákonom daná v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. aj po aplikácii už spomenutého nálezu Ústavného súdu,

Pri skúmaní primeranosti alebo neprimeranosti uloženého trestu okresný súd správne poukázal aj na predchádzajúce odsúdenie K. M. pre trestný čin kupliarstva na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 4 mesiace a v trestnej veci, v ktorej odsúdený podal návrh na povolenie obnovy konania mu bol znovu ukladaný trest za zločin kupliarstva.

Z uvedených dôvodov považoval krajský súd napadnuté uznesenie za správne a sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú v zmysle výroku tohto uznesenia.“

Vzhľadom na potvrdenie uznesenia okresného súdu ako vecne správneho ústavný súd na posúdenie ústavnej konformnosti uznesenia krajského súdu uvádza, že podstatné právne závery okresného súdu, ktorý považoval nález ústavného súdu za skutočnosť súdu skôr neznámu, „*sama o sebe nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania*“. Okresný súd ďalej vo svojom uznesení uviedol: „*K tomu, aby súd mohol povoliť obnovu konania, musí byť splnená aj druhá podmienka, a to aby pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by mal byť v zrejmom rozpore s účelom trestu.*

V danom prípade súd má za to, že u odsúdeného nie je splnená druhá podmienka. Pôvodne uložený trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. V osobe odsúdeného ide o špeciálneho recidivistu. V minulosti už bol odsúdený za dvojnásobný trestný čin kupliarstva podľa § 204 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a to rozsudkom Okresného súdu Komárno č. 3 T 155/2005 zo dňa 23. 10. 2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. 2 To 42/2007 zo dňa 4. 4. 2008 a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 4 mesiace, pre výkon ktorého bol zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny. V prípade odsúdenia rozsudkami ktoré sú predmetom tohto konania, bol menovaný tiež uznávaný za vinného aj zo zločinu kupliarstva. Keďže v jeho prípade sa aplikovala tzv. asperačná zásada, horná hranica trestnej sadzby sa zvýšila o jednu tretinu a to na 16 rokov. Základná trestná sadzba v prípade zločinu kupliarstva podľa § 367 odsek 1, odsek 2, odsek 3, odsek 4 písmeno c) Trestného zákona, podľa ktorého bol odsúdenému trest vymeraný, je 7 až 12 rokov. Pri aplikácii asperačnej zásady podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona po rozhodnutí Ústavného súdu SR dolná hranica trestnej sadzby je 7 rokov, ale horná hranica trestnej sadzby sa naďalej zvyšuje o jednu tretinu a aj v súčasnosti predstavuje 16 rokov. Trest, ktorý bol odsúdenému uložený v pôvodnom konaní, t. j. trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 7 mesiacov, bol vymeraný pri polovici trestnej sadzby. Súd je toho názoru, že tento trest nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom odsúdeného. Tento trest súd považuje za primeraný a spravodlivý a má za to, že ani v prípade, že by sa bola povolila obnova konania, nie je možné očakávať uloženie nižšieho trestu.“.

Podstata sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s nepovolením obnovy konania v jeho trestnej veci, v ktorej bola pri ukladaní trestu použitá asperačná zásada zakotvená v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorého časť textu za bodkočiarkou („súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“) bola nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vyhlásená za nesúladnú s ústavou.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, v ktorom krajský súd zhrnul skutočnosti relevantné pre posúdenie sťažovateľovho návrhu na obnovu konania prihlásiac sa k záverom uvedeným v uznesení okresného súdu, ako aj obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a zistil, že sťažovateľovi bol v danej veci umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal, rozhodol a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je síce stručné, nie je však v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05). Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval rovnako ako okresný súd za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu, t. j. závažnosť činu a pomery páchateľa

nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste. Tento záver odôvodňuje podľa krajského súdu aj zistenie špeciálnej recidívy (predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa za rovnaký druh trestného činu – kupliarstvo), ktorá je v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona považovaná za priťažujúcu okolnosť. Vzhľadom na uvedené bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nebolo návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené, krajským súdom zamietnutá.

Z hľadiska obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd nedospel k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia ani z dôvodu, že toto je v rozpore s obsahom stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, podľa ktorého je vydanie uvedeného nálezu ústavného súdu v zmysle § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde dôvodom obnovy konania „ex lege“. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že uvedené stanovisko bolo prijaté mesiac po vydaní napadnutého uznesenia, a teda že krajský súd toto zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu nemohol pri svojom rozhodnutí zohľadniť a ani na neho vo svojom rozhodnutí reagovať.

Ústavný súd síce rešpektuje právomoc najvyššieho súdu zjednocovať judikatúru všeobecných súdov, tak ako táto vyplýva zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)], avšak vzhľadom na to, že sa nepovažuje za ďalšiu inštanciu všeobecného súdnictva, ale za nezávislý orgán ochrany ústavnosti, pridŕžajúc sa princípu zdržanlivosti svojich zásahov do výsledkov rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, nevhliadol dostatok relevantných dôvodov na revíziu napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože jeho obsah vyhodnotil ako spĺňajúci ústavné limity kladené základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd je totiž toho názoru, že povoľovaním obnovy konania „ex offio“ by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre

odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok (podobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014).

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu formulované pri aplikácii relevantných právnych noriem v napadnutom uznesení korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých okolností podstatných pre rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu dospel k záveru, že námietky sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením a uvedeným základným právom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby mohol ústavný súd vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (obdobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014, III. ÚS 47/2014). Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014